

Ukryté jazero

Dážď vytrvalo klopkal na strechu domu. Kendra ešte nepočula taký silný lejak, ale je pravda, že počas takejto spŕšky ešte nikdy nebola v podkroví domu. Pravidelné bubnovanie znelo tak upokojujúco, že hoci sa jeho intenzita vôbec nemenila, takmer ho prestala vnímať.

Stála pri okne vedľa ďalekohľadu a sledovala potopu za oknom. Dážď padal na zem v prudkých priamych prúdoch. Bolo bezvetrie a z oblakov sa valila spŕška za spŕškou. Privaly dažďa sa v diaľke menili na sivú clonu. Odkvap pod oknom bol až po okraj plný vody.

Seth sedel na vyvýšenej stoličke v rohu miestnosti a maľoval. Lena mu predkreslila niekoľko obrázkov a rozličné časti na nich označila číslami. Podľa číselného označenia ich potom bolo treba vymaľovať správnou farbou. Kreslila

rýchlo ako profesionálka a každý obraz načrtla presne podľa Sethových požiadaviek. Práve teraz maľoval boj draka s rytierom sediacim na koni, ktorý sa odohrával uprostred nehostinnej planiny plnej pary. Obrázky boli prepracované do najmenších detailov. Lena si dala mimoriadne záležať na zachytení hry svetla a tieňa, a tak výsledok bol skutočne dokonalý. Naučila Seta miešať farby a dala mu návod, aby označené plochy vedel vyfarbiť správnymi farbami. Obrázok, ktorý mal teraz pred sebou, pozostával z vyše deväťdesiatich rozdielnych odtieňov.

Kendra bola málokedy svedkom toho, že Seth pri niečom prejavil takú zručnosť ako teraz pri maľovaní. Niekoľko krátkych lekcí mu stačilo, aby sa naučil, ako treba nanášať farbu a na čo slúžia všetky štetce a ostatné pomôcky. Už dokončil dva obrazy – veľké plátno s pirátmi rabujúcimi mesto a menší obraz krotiteľa hadov, ktorý sa uhýba pred útočiacou kobrou. Dva pôsobivé obrazy za tri dni. Tomu sa teda hovorí tempo. Svoje posledné dielo mal už tiež takmer hotové.

Kendra prešla k policiam s knihami na druhom konci izby a rukou prechádzala po ich hrebeňoch. Dôkladne prehľadala celú izbu, ale ešte stále nenašla kľúčovú dierku, do ktorej by patrila posledný kľúčik, ktorý jej nechal starý otec, ani tajný vchod vedúci do susednej časti podkrovia. Seth vedel byť poriadne otravný, ale teraz, keď bol taký pohrúžený do maľovania, jej začal celkom chýbať.

Lena sa ponúkla, že načrtne obrázok aj pre ňu, no Kendra ten nápad odmietla. Z maľovaniiek predsa už dávno

vyrástla. Keď však teraz videla, že hotové obrázky nevyzerajú ani zďaleka tak detsky, ako si myslela, napadlo jej, že by Lenu možno predsa len mohla poprosiť, aby jeden obrázok predkreslila aj jej.

Kendra otvorila dvere a zišla dolu schodmi. V dome panovalo prítomie a ticho. Ako schádzala nižšie, zvuk dažďa postupne slabol. Prešla po chodbe a potom zišla schodmi až na prízemie. Ticho v dome sa dalo krájať. Nikde sa nesvietilo napriek tomu, že vonku bola takmer úplná tma.

„Lena?“

Nikto sa neozýval.

Prešla cez obývačku aj cez jedáleň a potom vošla do kuchyne. Lena tam nebola. Možno šla von.

Otvorila dvere do pivnice a chvíľu hľadela dolu do tmy. Kamenné schodisko, ktoré tam viedlo, vyzeralo, akoby sa ním išlo do podzemnej hladomorne. „Ste tam, Lena?“ zakričala neistým hlasom. Čo by tam však robila potme?

Kendra sa vrátila do chodby a otvorila dvere do pracovne. Ešte nikdy v nej nebola. Pohľad jej hneď padol na velikánsky stôl zaprataný knihami a papiermi. Na stene visela obrovská chlpatá hlava diviaka s bielymi vyčnievajúcimi klami. Na jednej z policiiek ležala zbierka groteskných drevených masiek. Na ďalšej boli pyšne vystavené golfové trofeje. Drevom obložené steny zdobili rozličné plakety a zarámované vojenské medaily a stuhy. Medzi nimi visela stará čiernobiela fotografia starého otca Sorensona, ako pózuje s obrovskou rybou. Kendra vedela, že tá ryba sa volá plachetník. Na stole, vnútri sklenej gule s plochým dnom,

bola uložená napodobenina ľudskej lebky veľká asi ako palec, ktorá jej nahnala husiu kožu. Zavrela dvere na pracovni.

Zašla aj do garáže, aj do salónika, dokonca nakukla i do spoločenskej miestnosti. Možno sa Lena vybrala do obchodu.

Vyšla na zadnú verandu, ktorú pred návalmi dažďa chránila markíza. Mala veľmi rada tú sviežu, vodou presýtenú vôňu. Lialo ako z krhly a po celej záhrade sa tvorili obrovské kaluže. Zaujímalo by ju, kde sa pred takým lejakom skrýli všetky motýle.

Vtom zbadala Lenu. Kľačala v blate vedľa kra posiateho velikánskymi modro-bielymi ružami. Bola do nitky premočená a zdalo sa, že v tom nečase trhá burinu. Biele vlasy mala prilpené na temene hlavy a zo šiat jej crčala voda.

„Lena!“ zavolala Kendra.

Lena zdvihla hlavu, usmiala sa na ňu a zamávala jej na pozdrav.

Kendra zabehla do predsiene po dáždník a vyšla za ňou na dvor. „Ste celkom premočená,“ konštatovala Kendra.

Lena vytrhla pýr aj s korenkami. „Dážď je teplý. Rada chodievam von, keď je takto.“ Vložila burinu do preplneného igelitového vreca.

„Nebojíte sa, že prechladnete?“

„Nebývam často chorá.“ Na okamih zodvihla zrak a zadávala sa na oblohu. „O chvíľu prestane pršať.“

Kendra zaklonila dáždník a pozrela sa na mraky. Obloha bola na všetky strany sivá ako oceľ. „Myslíte?“

„Uvidíš. O takú hodinu už bude svietiť slnko.“

„Máte celkom zablatené kolená.“

„Viem. Teraz si o mne určite myslíš, že nemám všetkých päť pohromade.“ Drobná žena vstala, rozťahla ruky a zaklonila hlavu.

„Pozeráš sa niekedy na dážď takto zdola, Kendra? Je to, akoby na teba padalo nebo.“

Kendra opäť zaklonila dáždnik a pozrela sa nahor. Rútili sa na ňu milióny dažďových kvapiek. Niektoré z nich jej prudko dopadli na tvár, až začala žmúriť. „Alebo akoby ste leteli priamo k oblakom,“ dodala.

„Radšej by si mala ísť dnu, aby si náhodou nedoplatila na moje čudné zvyky.“

„Prepáčte, nechcela som vás vyrušovať.“ Kendra sa skryla pod dáždnik a z čela si utrela kvapky. „Predpokladám, že nechcete, aby som vám tu nechala dáždnik.“

„To by celú tú nádheru pokazilo. O chvíľu prídem za tebou.“

Kendra sa vrátila do domu, no potajme vyzerala z okna. Lenino správanie bolo také zvláštne, že ju jednoducho musela sledovať. Gazdiná chvíľami pokračovala v práci a chvíľami len privoniavala ku kvetom a prstami pohládzala ich lupene. Dážď vytrvalo pršal.

Podkrovnú izbu odrazu zaliala záplava slnečných lúčov. Spoza mrakov vykuklo slnko. Kendra sedela na posteli a čítala si básničky od Shela Silversteina.

Lena mala pravdu. Neprešla ani hodina a dážď ustal. Keď Lena vošla dnu, prezliekla sa do suchých šiat a správala sendviče.

V rohu detskej izby stál hotový obraz rytiera bojujúceho s drakom. Seth išiel von už pred hodinou, ale Kendre sa akosi nechcelo.

Akurát sa chystala vrátiť sa k poslednej básničke, keď do izby vletel Seth a ledva lapal dych. Na nohách mal iba ponožky a od hlavy po päty bol ošpliechaný od blata.

„Pod' sa pozrieť, čo som objavil v lese!“

„Hádam len nie ďalšiu strigu?“

„Niečo oveľa lepšie.“

„Nejaký kemp pre bezdomovcov?“

„Nepoviem. Pod' a uvidíš sama.“

„Je to nejaký čudák alebo blázon?“

„Nie je to človek,“ povedal.

„Je to ďaleko?“

„Len kúsok od domu.“

„Môžeme mať pre to problémy. Okrem toho, vonku je veľké blato.“

„V poriadku. Aby si vedela, starký v lese skrýva úžasný park!“ vyhrkol Seth.

„Park?“

„Musíš ho vidieť na vlastné oči! Obuj si nejaké galoše alebo gumáky.“

Kendra zavrela knihu.

